

Dr. Szabadi Béla:

Kényszerpályák, tévutak

(Dr. Szabadi BT, Budapest, 2010.)

című könyvéről

Teljesen újszerű, hiánypótló könyv ez!

Dr. Szabadi Béla - aki 1998-2002. között az Orbán-kormány Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumának politikai államtitkára volt -, úgy döntött, hogy két megelőző könyve („A háló” és „Bilincs és póráz”) után átfogóbb, immáron nem kvázi naplószerű, hanem „kőkeményen közgazdasági” könyvet ír. A könyv a magyar gazdaság valós állapotát mutatja be, végigvezet bennünket azon a nemzeti tragédiába hajló úton, amely történetileg elvezetett a mai Magyarországhoz, amelynek nemzeti vagyona nagyobb részben elveszett, a maradék hányadát pedig hitelezői jelzálog terheli. Amíg az állam adóssága 1990. óta *a többszörösére* nőtt, addig a profitot termelő nemzeti tőke – az ipar, a kereskedelem, s a mezőgazdaság jó része, a szolgáltatások, a bankrendszer, stb. - szinte teljes egészében külföldi (jórészt multinacionális) kézbe került. Legnagyobb bajunk, hogy *magyar kézben már alig maradt* olyan profittermelő portfólió, amelynek gazdálkodási nyereségéből (összegzett adóbefizetéseiből) törleszteni lehetne az államadósságot. Ráadásul az *államadósság a GDP visszaesése és stagnálása mellett* (is) rohamosan nő, ami az *ikerdeficit* „automatikus” következménye. Magyarország így nem tud eleget tenni az *EU-s maastrichti követelményeknek*, nem teheti nemzeti valutájává, belföldi fizetőeszközzé is az eurót, ami azt is jelenti, hogy az árfolyam-ingadozások minden hasznát spekulánsok fölözik le, akik az államkötvény-vásárláson és nyíltpiaci műveleteken keresztül nagyrészt „forró készpénztökével” is finanszírozzák a magyar állam aktuális devizaadósságát. Ez egyrészt nemzeti teljesítményeink, értékeink folyamatos leértékelését, a gazdaság külön pénzügyi „megcsapolását” is jelenti – ami egyfajta „extra cserearányromlás” -, másrészt a forint észrevétlen, belső, tartalmi elértéktelenítésével az államadósság növekedését közvetve is gerjeszti. Az állami költségvetésünk ma már 30-40 %-ban az adósságszolgálatot finanszírozza; - hol vagyunk már attól a kvázi ”idilli” állapottól, amikor néhány éve Orbán Viktor még azzal „fenyegetett”, hogy *hovatovább* az APEH által beszédett személyi jövedelemadónk egészében „elmegy” az államadósság kamatszolgálatára. A pénzügyi helyzetünk ma már az akkor előrebecsülnél lényegesen sanyarúbb. **A hamis** – Szabadi Béla szerint „a be nem fejezett” – **rendszer váltás** következtében (óta) Magyarország mint nemzetállam *a csőd legszélére* jutott, a tényleges csődtől csak *az EU és az IMF közös hitelcsomagja* mentette meg, a lakosság nagyobb része *az államhoz hasonló mértékben* eladósodott, felvett hitelei jelentős részének valamikori

visszafizethetősége is bizonytalanná vált, hazánk *az ötmillió koldus országa* lett, az életszínvonal az 1966-1969-es szintre esett vissza, miközben már a hivatalosan elismert munkanélküliség is meghaladja a 12 %-ot.

Szabadi Béla nem kevesebbre vállalkozott, minthogy – *államtitkári ismereteinek messzemenő felhasználásával, bizonyító és szemléltető gazdasági adatok, grafikonok, tények* bemutatásával – átfogó láttelelet próbál adni *a 20 éves mélyrepülésről*, amit a magyar gazdaság a „rendszer váltás” óta produkált, és amelynek „eredményeként” hazánk az EU újonnan felvett tagországainak eminenséből azok sereghajtója lett. Az író azt is megmutatja, mik azok az okok, amelyek sajátos – kizárólagosan „magyar” - szintézisként a jelzett összképet, sőt, körképet eredményezték.

Szabadi Béla, a kérlelhetetlen, aprólékos pontosságú elemző nemcsak a valós gazdasági helyzetünket ábrázolja – térben és időben egyaránt – abszolút hitelesen, de az ok-okozati összefüggéseket is feltárja, összhangban a sorsunkat, gazdasági „fejlődésünket” meghatározó nemzetközi tényezőkkel, tendenciákkal. Megfellebbezhetetlenül mutatja be, hogy Magyarországot *nem a nép, a nemzet „lustasága”, élheteretlensége, vállalkozni nem képes tutyimutyisága; nem „gyengülő” munkakészsége/képessége* vitte 20 év alatt a lejtő legaljára, de nem is a „pénzügyi háttérhatalom”, fekete kámzsák rejtekében bújkáló okkult figuráinak, **szabadkőműveseinek** (lásd és vedd össze: Dr. Bogár László és Dr. Drábik János tárgyi „személytelenül megfoghatatlan” rémlátomásaival, „pénzszivattyú”-és egyéb összeesküvés-elméleteivel!) mesterkedései, hanem egy „merőben új”, specifikus tényező – *ki gondolta volna! -: az ún. „rendszer váltó”, reformkommunistából komprádor burzsoáziává vedlett, zsákmányszerző magyar politikai és pénzügyi elit.*

Itt és most álljunk meg egy pillanatra!

Bogár László az Orbán-kormány Miniszterelnöki Hivatalának politikai államtitkára volt -, tehát éppúgy *a Kormány politikai államtitkára* volt, mint az éppen elemzett könyv szerzője, Szabadi Béla. Most megint csak egy Orbán-kormány van uralmon, és a személyi összetételét tekintve is *nagyjából ugyanaz az establishment* uralkodik, mint 1998 és 2002 között, vagyis 8 évvel ezelőtt. Az szerintem *mégis csak* sok, hogy politikai-ideológiai értelemben az előző Orbán-kormány *két államtitkára is „dezertált”*; vagyis egyértelműen megtagadták azt a „rendszer váltó szellemiséget”, amit pedig az Orbán-kormány – *Antall József örököse* – magáénak vallott, illetve szavakban ma is vall. Nem tudjuk igazán, mi is ez a „szellemiség”, de azt sejtjük, nem olyasmi, ami nekünk, magyaroknak a „közjó” ígérete, pláne garanciája. Nem! *Bogár és Szabadi* éppen arra jött rá, hogy **az antallizmus szellemisége** voltaképpen hazaárulás, az érdekszövetségben együttműködő (vö. „rózsadombi paktum”) reformkommunista és „rendszer váltó” paktumos elit *„egy gyékényen fogant”*

hazaárulása, mert a magyar gazdaságot, a magyar politikát, a magyar népet szíre-szóra kiszolgáltatja a nemzetközi bankár-pénzvilág, a multinacionális vállalatok (vö. a D. C. Korten, „Tőkés társaságok világuralma” című könyvében foglaltakkal), a nemzetek feletti politikai erők, szövetségi rendszerek specifikus érdekeinek. Hazaárulás, amiért az értelmiségi elit jutalékot kap új gazdáitól, amelyet a tál lencséért lenyúlt népvagyonból fizetnek ki.

Két volt politikai államtitkár sok, mert ennél valószínűleg még többen vannak, csak a többiek *nem „grafománok”*: élményeikről és a leszűrt konzekvenciákról nem írnak, nem írtak könyvet. Ha az „antalli örökségtől” való elfordulás ennyire „tömeges”, akkor a „rendszer váltás” minden tekintetben, tényleg **a rossz fa rothadó gyümölcse**. Nagyon érdekes, hogy a két volt politikai államtitkár *nem azonos módon* ítéli meg a „rendszer váltás”-t és annak következményeit, noha mind a ketten közgazdász végzettségűek, bár véleményem szerint *a Magyarok Szövetsége egyik szellemi vezére*, Bogár László, a könyveiben foglalt megközelítései alapján inkább – persze kiváló – szociológus, mint közgazdász. A vérbeli közgazdász – Szabadi Béla, aki könyörtelen precizitással, hiteles kalkulációk kifejtésével méri fel, s mutatja ki, milyen veszteségeket szenvedett és szenved el Magyarország, és milyen generális/globális és/vagy egyedi kiváltó okok következményeként, immár 20 év óta.

Mondom, hiánypótló könyvet tartunk a kezünkben, hiszen ehhez hasonló könyvet eddig még nem írt senki fia, pedig a széles néptömegek hiteles tájékoztatása – *mi, és miért, kiknek a bűnéből történt az országgal; mi történt velünk, magyarokkal?* – e nélkül nem valósulhat, nem is valósult meg. A magyar nép „a rendszer váltás gazdaságtörténetét” szinte kizárólag spontán rögtönzött napi/operatív média hazugságok mindent előntő szófolyamként ismeri. Ez abból áll, hogy hazug politikusok nagyjából 20 éve magyarázzák a megmagyarázhatatlant, minden televízióban: ***Miként lehetséges, hogy Magyarország – miután 1990-ben „spontán” leváltotta a gazdasági és politikai értelemben egyaránt megbukott „átkos” kommunista rendszert -, rövid úton elkótyavetyélte teljes nemzeti vagyonát, többszörösen eladósodott, GDP-je és az életszínvonal évtizedekkel zuhant vissza; a nemzetgazdaság így a csőd szélére jutott, amitől csak az (1996 utáni) újabb IMF-hitel menthette meg. Hogyan lehetséges, hogy a teljesítő-képességünk a rekapitalizáció során nemhogy ugrásszerűen megjavult volna, hanem e helyett a korábinál is mélyebbre süllyedt? Hogyan lehetséges, hogy szinte egyetlen értékünk a termőföld maradt, melyet szintén a privatizáció fenyeget?***

Bogár és Szabadi eltérő válaszokat adnak.

Szabadi Béla fő érdeme, hogy Magyarország gazdasági, politikai, mentális és morális tönkremenetelének okait, okozóit nem az országhatárokon kívüli, ismeretlen és személytelen „erőkben” véli megtalálni, mint például Bogár László

vagy Drábik János. Szabadi bátran felvállalja és meggyőzően bemutatja, sőt, bizonyítja, hogy a mai magyar helyzet **az ún. „rendszerelváltó elit”, az ÚJ NÓMENKLATÚRA** egységessé szerveződésének és összességében nemzetrontó, kártékony-egoista, harácsoló-(ki)zsákmányoló természetének, tevékenységének közvetlen következménye. Vagyis hogy mai áldatlan állapotainkért nem „a külföld”, hanem egy immanens, nagyon is belföldi tényező, az „új értelmiségi elitünk” a felelős.

Az új nómenklatúra összefonódásai, konspirációja és korrupciója felelős mindazon bajainkért, amelyek miatt a magyar teljesítmény ma messze elmarad az európai uniós követelményektől, illetve saját lehetőségeinktől. Szabadi Béla ezt a következőképpen fejt ki:

1. A legkárosabb gazdaságirányítási (gazdaságpolitikai) rögeszme, hogy **a megszorításoknak, a restrikciónak, a koncepciótlan kézivezérléses „húzd meg, ereszd meg” gyakorlatnak 20 éve nincs alternatívája**, mert a reformkommunista emlőkön nevelkedett új nómenklatúra önnön pozícióinak zavartalan őrzése érdekében **kényszerpályának hirdeti a tévutakat** (lásd: a könyv címét!), vagyis kőbe vési, kvázi dogmaként írja elő, hogy monolit, belterjes gazdaságpolitikájának nincs, és nem is lehet semmilyen alternatívája. Egyetlen „megoldást” ismernek és erőltetnek rá minden (bármilyen) problémára: **az érvágást, a pénzszűkítést**.
2. A kormányzásban öncélú hatalomkoncentráció valósul meg.
3. Összeférhetetlenségek – mindenütt.
4. Mindenütt hiányzik az átláthatóság.
5. Az állami beruházások (pl. autópályák, metró) mind korrupciós összefonódásokkal, pazarlóan, alacsony hatékonysággal valósulnak meg. A közbeszerzés agyon-bürokratizált.
6. Az EU-s fejlesztési pénzek kihasználatlan lehetőségek; a pályázati pénzek eltűnnek, nem valósul meg szinte semmilyen maradandó, profittermelő új használati érték.
7. A Főváros – Budapest – a gazdálkodás állatorvosi lova; vagyis az ország gazdaságát illetően „fejtől búzlik a hal”.

Összefoglalóan: Szabadi Béla a köznapi tömegtájékoztatásból nyerhető „ismeretekhez” képest merőben újszerű képet, *diagnózist* mutat be a magyar nemzetgazdaság súlyosan beteg állapotairól, és a jelenlegi helyzet abszolút hiteles kritikáját adja. Az egyes tényezők bemutatása során megadja a

terápia lehetőségeit is, amelyek jó részét már államtitkári funkciója ellátása során is előterjesztette, ám a javaslatait rendre figyelmen kívül hagyták, nem valósították meg, sőt, végül őt magát is ellehetetlenítették, és hamis vádakkal perbe is fogták. Némi cinizmussal azt lehet mondani, hogy Magyarországon ma ez – mármint a kirekesztés, az elhallgattatás, a mellőzés, az elítélés – *a másként gondolkodó közgazdász elkerülhetetlen, „szükségszerű” sorsa*, függetlenül attól, hogy éppen milyen színű kormány van hatalmon. Mindez morálisan elszomorító, a gazdaságunk jövőjét tekintve pedig kétségbeejtő.

Aki fel meri vállalni a gazdasági, politikai és erkölcsi tisztán látás összes felelősségét, feltétlenül olvassa el a könyvet!
Vác, 2010. június 14.

Czike László